

SECRETARIUM

Civitatis Regiæ Thorunensis

NOBILISSIMUM atq; CONSULTISSIMUM

DOMINUM

JOH. FRIDE-
RICVM

THOMAS,

VIRI

MAGNIFICI ac GENEROSI

DOMINI

GERHARDI
THOMAS,

PROCONSULIS Urbis hujus Dignissimi ac p. t. VICE-
PRÆSIDIS Gravissimi,

FILIVM VNICVM

Morte quidem præmatura,
interim tamen beata,

Ao. M. D. CC, XXII. d. 8. Junii circa horam III. pomerid.

extinctum,

Ipfa solenni Exequiarum Die,

quæ erat 14. mens. curr.

Musa dolente ac lugente,

Debitamque DOMVI THOMASIANÆ observantiam

contestante, prosequebatur

HENRICVS REICHELIVS,

cliens subjectissimus.

Ἐτερομνημονερόσιχον.

OCtaVa IVni proh! SeCretarIVs astra

THOMAS, en, Ingens Spes Genitoris, aDlt.

THORVNII, Impressit Joh. Nicolai NOBIL. SENAT. & GYMN. Typogr.

SECRETARIUM

I venit ulla dies atro carbone notanda
 Haftenus, haec praesens rite notanda venit.
 Dignaque si pariter fletu, si vesteque pulla,
 Si gemitu juvenum, si lacrymisque senum,
 Digna sat ista, truci qua Secretarius Urbis
 THOMAS est factus praeda petita neci.

Quaerit nigras abiit, miserum ceu funus, ad umbras,
 Ac vitae clausit fata suprema suae.
 Hinc dolor, ab! ingens Generoso nempe Parenti
 Nascitur, hinc guttae jam sine fine cadunt.
 Ex oculis ejus verae Virtutis Idea
 Dum rapitur, tenuis dum velut umbra fugit.
 Nil nisi jam post se gemitus lacrymasque relinquens,
 Hujus quae (dubitas?) anxia corda gravant.
 Vidimus (inficias non ibo,) funera crebra
 Haftenus infantum, vixque dolenda satis.
 Vidimus, & justas alto de corde querelas
 His dedimus, quoniam justa querela decet.
 Jam nec majores securos esse videmus
 A firma dirae vi neque lege necis.
 Sic est: sic omnes metam properamus ad unam,
 Lux tandem cunctos ultima nempe vocat,
 Incerto certam meditatur tempore mortem,
 Quae nos incertos spe citiusque rapit.
 Ergo, quis in terris non cernit cuncta caduca,
 Et quis in humanis gaudia fluxa locet?
 Dum satis experti tritum sumus haftenus illud,
 Nil quicquam firmum robore stare suo.
 Posse mori juvenes, nec non aetate vigentes;
 Esse senes vero lege necesse mori.
 Sed quid in hisce moror? quae sat sunt nota cuique,
 Et nil solat, nil opis hicce ferunt.
 Nam quamvis Elegos formarem mille, pedesque
 Mille dein, multis aut quoque mille modis.

Haut

Haut tamen interea, PRO-CONSVL, pectora mæror
 Lenitur pungens egeriturque tuus.
 Vnicus usque Tibi manet alta mente repostus
 Natus, cordis pars altera nempe tui.
 Hinc minime mirum lacrymae si lumina vertant
 In fluvios, virtus si resoluta cadat.
 Dum dolor, heu! nimius cunctas Tibi crescit in horas,
 Cui modus aut finis, nescio, qualis erit.
 Nec mirum, merito si desles huncce, pieque
 Mæres, ad tristes turtur ut ipse lacus.
 Dum Tua Spes cecidit citius spe scilicet omni,
 Atque Decus Patriae dulce piusque suae.
 Augustus Caesar, legiones, voce præalta
 Clamarit quondam: tu Varc, redde mihi;
 Restituisse tamen poterat quas postea parvo,
 Hinc dolor ejusdem non nisi vilis erat.
 Ast quem Varioli Natum rapuere maligni,
 Restitui nullo tempore porro potest.
 Majori quare sic exclamasse profecto
 Ob damnum majus nunc Tibi jure licet:
 Reddite, Varioli, carum mihi reddite Natum,
 Ne vario pariter nempe dolore cadam.
 Quot passim, rogo vos, quot monstra sat impia prostant,
 Pondera quae terrae suntque manentque mala?
 Hæc jugulasse foret fas, at veniam dare Nato,
 Plurima qui fuerat commoda ferre potis.
 Parce sed his lacrymis postremo, parce querelis,
 Nec tristi manes carmine læde pios.
 Fortunam, fac, rite feras, hominemque memento
 Te genitum: vinctes omne ferendo malum.
 Armat spina rosas: comes est & amoris amaror,
 Hinc Tibi mors Nati ceu τρυφὴ-πικρὸν eat.
 Sermo est vulgaris: mala fata silentia terrent:
 Svadendum quare, ne tua fata fleas.

Quid

*Quid prodest ingens luctus, quid lacryma multa,
Fœcundusque sui quid, rogo, porro dolor?
Frustraris, fateor, cari dulcisque Parentis
Nomine, dum Natum flebilis urna capit;
Nominis interea Sobolis Natiq̄ suavis
Haut poteris posthac immemor esse tui.
Ingemino quare: profuso frena dolori
Injice: mœrorem non amat ille tuum.
Namq̄ polo vivit felici sorte receptus,
Sors & Ei nunc est ista priore prior.
Dum reputat vani deliria tristia mundi,
Et quam, longa licet, vita caduca, brevis.
Nunc quasi conqueritur: Patriæ ô pulcherrime vultus!
O vigiles, dulces excubiæque poli!
Cur me sepositum vidistis sede beata,
Tamque diu sanctis exulem in hisce locis?
Vssit me dudum multus decor hujus, in imis
Dum vixi terris, ussit & alma TRIAS.
Nunc placida tandem, (cœlo laus!) euge, quiete
Nec minus æterna nunc quoque pace fruor.
His animum paucis ope Divi NVMINIS agrum
Solari poteris, VIR GENEROSE, tuum.
Præcessit tantum, simili TV lege sequeris,
Cum veniet mortis scilicet hora Tibi.
In terris etenim nil exoptabile restat,
Vna, DEI, res est, plena Salutis, Amor,*

Epitaphium,

*Vixi: non vivo: vivo tamen, usque beatô
Cœlo victurus: mi PATER ALME, vale!*

••(O)••